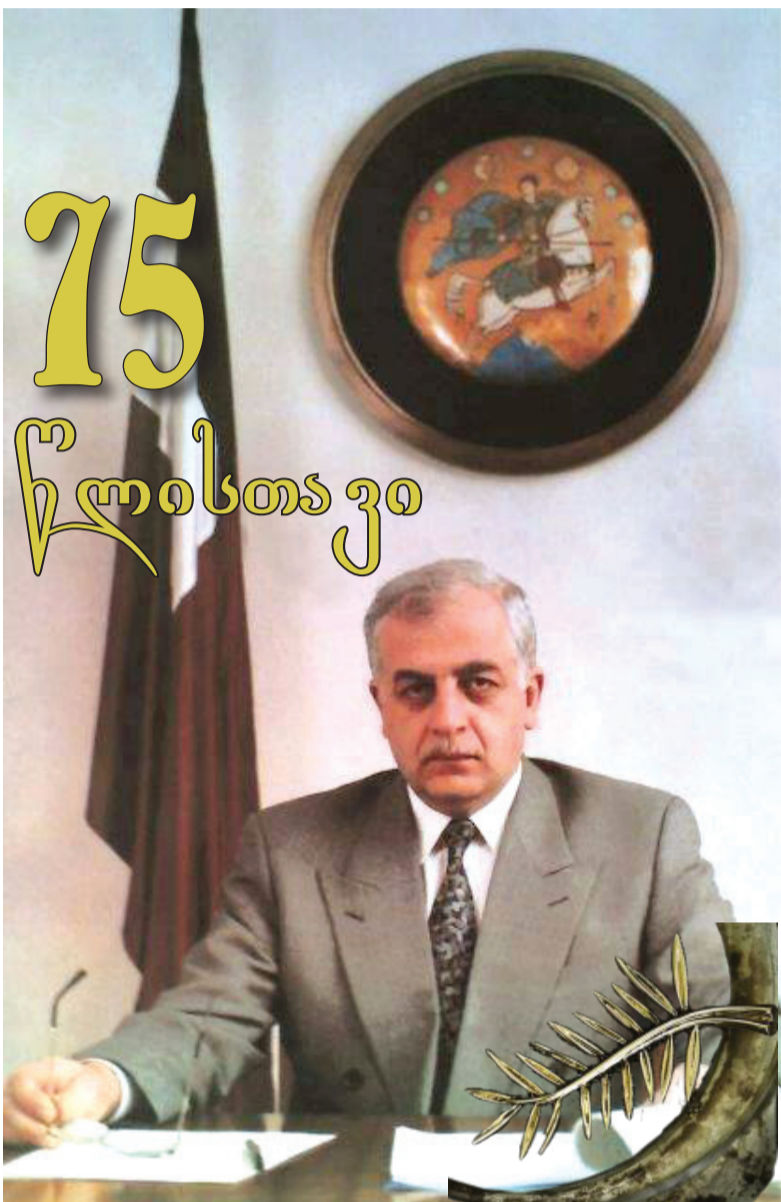

განმათავისუფლებელი

დამოუკიდებელი ეროვნული გაზეთი 2014 წ. აპრილი * №40 * ფასი 1 ლარი
გამოდის 2003 წლის დეკემბრიდან

75

წლისთავი

ტაყაი ტონიკო
ქაიხაძე

მ ა მ უ ლ ი
ე ნ ა
ს ა ზ წ ე უ ნ თ ე ბ ა

დავით თარხან-მოურავის სრუ პატრიოტიზმის გამო

გვ. 9,16

კახა კუკავას ოინები

გვ. 13

როგორ დაიბაბა პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას ლიკვიდასია

გვ. 14-15

იფხიზლე საქართველოვ!

ლეილა ცომიან

სრულიად გადაუჭარბებლად უნდა განვაცხადოთ, რომ მიმდინარე, 2014 წლის 4 თებერვალს - საქართველოში ისეთივე პოლიტიკური მინისძვრა მოხდა, როგორც 2011 წლის ოქტომბერში, როდესაც ბანკირი ივანიშვილი მეტეორივით შემოიჭრა პოლიტიკაში. დიახ, ივანიშვილმა სამი წლის წინ მოისროლა, ახალგაზრდობის ასაკიდან მორგებული უჩინმანინის ქუდი და ან უკვე აშკარად იასპარეზებს. პრემიერ-მინისტრობის საპასუხისმგებლო პოსტიდან ნებაყოფლობით გადამდგარი, იგი მიმდინარე წლის 4 თებერვალს არასამთავრობო ორგანიზაცია „მოქალაქე“ ს აფუძნებს და მის პრეზენტაციაზე მთელი სისრულით წარმოჩინდება, როგორც მდიდარი მონსტრი - ფინანსური ურჩხული, რომლის შემდგომი ამოცანაა საკუთარ მუჭში მოიქციოს არსებული ხელისუფლება და სახელმწიფოს მთელი მედია-სამუშალებები - პრესა, ტელევიზია თუ საინფორმაციო სააგენტოები. საამისოდ,

ივანიშვილი თავად დააფინანსებს ჟურნალისტებს მათი შესაბამისი გადაამზადებისა და სათანადო უნარ-ჩვევების მიღების მიზნით. ანუ, ივანიშვილის გაცხადებული განზრახვაა ჟურნალისტთა კორპუსის მოთვინიერება მათი ფინანსური დაინტერესების გზით!

ბიძინასეული ე.წ. არასამთავრობო ორგანიზაცია „მოქალაქე“ ყალიბდება მრავალგანშტოებიან არასამთავრობოებად, რომლებსაც ექნება სხვადასხვა დასახელებები და იფუნქციონირებენ სრულიად საქართველოში, რაც იმას ნიშნავს, რომ უახლოეს მომავალში ორგანიზაცია „მოქალაქე“ და მისი შვილობილი სხვადასხვა სახელწოდების არასამთავრობოები ეტაპობრივად შთანთქავენ აქამდე არსებულ ცნობილ და მეტ-ნაკლებად ავტორიტეტულ არასამთავრობო ორგანიზაციებს.

ივანიშვილის გაცხადებული

გაგრძელება გვ. 2

დასაწყისი გვ. 1

მიზანია მთავრობისა და ჟურნალისტების გაკონტროლება. განსაკუთრებით კი, ჟურნალისტების, რომლებმაც „უნდა ისწავლონ მოვლენების ობიექტურად გაშუქება“, ვინცლო ხელი არ შეუშალონ ორგანიზაცია „მოქალაქის“ ბუნებრივ განვითარებაში და თანაარსებობდნენ მათთან! ანუ, ივანიშვილი, მის მიერ ხელდასმული მთავრობის, საპარლამენტო უმრავლესობისა და მედია-სივრცის ერთდროულად გაკონტროლება და მუქმი მოქცევას ისახავს მიზნად. ივანიშვილის ამგვარი დეკლარაცია კიდევ უფრო ცხადყოფს, თუ როგორ შეიძლება სერიოზულ საფრთხედ იქცეს დიდძალი ფული კომერსანტ-ბანკირის ხელში, რომლის გულში ძალაუფლებისა და ფულის პრიმატი მეფობს და არ მოიძებნება ადგილი ადამიანთა უანგარო სიყვარულისთვის. და ეს დრომ დაადასტურა. მითი „უწინმაჩინი ქველმოქმედისა“ დამსხვრეულია თვით ეკლესიების მშენებლობისა და კათოლიკოს-პატრიარქისადმი მონინებისა და სიყვარულის ნაწილშიც.

ივანიშვილს, საქართველოში, საკუთრივი იმპერიის შექმნა განუზრახავს მბრძანებლის ტახტით!

დასტურ, ცალკე განხილვის თემაა ჟურნალისტების პროფესიული პასუხისმგებლობისა და მომზადების დონის საკითხი, რომელმაც ასე სავალალოდ იჩინა თავი ივანიშვილისეულ „მოქალაქის“ პრეზენტაციაზე და ზოგადადაც...

შევარდნაძე-სააკაშვილის 23-წლიანი დიქტატორულ-ანტისახელმწიფოებრივი რეჟიმების პირობებში ქართველმა ჟურნალისტებმა დაკარგეს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივად აზროვნების, გამბედაობისა და პროფესიული პასუხისმგებლობის უნარ-ჩვევები; განათლების სისტემის მეთოდოლოგიურმა მოშლამ ყველაზე თვალნათლად ამ დარგზე ჰპოვა ასახვა; ქალაქებზე დაუნერვლმა, მაგრამ ხელისუფალთა მხრიდან აქტიურად მოქმედმა ცენზურამ ჟურნალისტები, მეტწილად აქცია მორატორიუმის რაოდენობა, რომელთა ხმის ტემბრი, დიქცია და მეტყველების მანერაც კი შემადრწუნებლად აცდენილია კვალიფიციურ დონეს და ერთობ აძნელებს მათ მოსმენასაც.

ამ რეალ-ვითარებაში, თითქოს გამართლებულად და კეთილი ნების გამოხატულებადაც ჟღერს ბიძინა ივანიშვილის სურვილი დაეხმაროს ჟურნალისტებს გადამზადებასა და პროფესიული დონის ამაღლებაში, მაგრამ ეს პირდაპირ და მძლავრად ურტყამს საქართველოში მოქმედ უმაღლესი სასწავლებლების ავტორიტეტს, ეჭვქვეშ აყენებს რა მათთან სტუდენტების პროფესიული მომზადებისა და სწავლების ხარისხს. უმაღლესი სასწავლებლების რექტორები და ფაკულტეტების დეკანები კი დუმან, პროფესიული ღირსებისა და ავტორიტეტის ხმა არსაიდან ისმის! რა მოვლენაა ეს? შიში! შიში, არა იმდენად პოლიტიკური რეპრესიების, არამედ, შიში სამსახურების დაკარგვის და ულუქმა-პუროდ დარჩენისა. ამგვარი, გაცხოველებული შიშის სინდრომი კი ჩვენს საზოგადოებაში შევარდნაძისეული უშუქობის, უპურობის, უმუშევრობის, განუკითხაობისა და რეპრესიების ეპოქიდან მოდის და იგი საბოლოოდ დამკვიდრდა სააკაშვილის 10 წლიანი მმართველობის პერიოდში.

ივანიშვილის პოლიტიკურ ასპარეზზე გამოჩენამ, ათწლეულების მანძილზე სოციალურ-პოლიტიკურად დათრგუნულ ერს შვების ილუზიური იმედი ჩაუსახა; თვითგადარჩენის ინსტიქტით ერი, ჯერაც ჩაბლაუჭებულია ამ ფუყე იმედს, თუმცა აპრიორი იცის, რომ დუმილიც სიკვდილია.

საქართველოს ჟურნალისტები, ივანიშვილის, როგორც „კეთილი და მზრუნველი მამის“ წინადადებებზე, ალბათ მიხვდებიან ან იგუმანებენ მაინც თავიანთ მონურ პერსპექტივას ორგანიზაცია „მოქალაქის“ ჭერქვეშ მოქცევის შემთხვევაში, რომლის „პრეზენტაციაზე“ და შემდგომაც, სასურველი იყო, რომ ჟურნალისტებს კრიტიკული და გაბედული კითხვები დაესვათ ივანიშვილისთვის, მაგრამ ეს არ მოხდა! ახლა ერთადერთი იმედია რჩება, რომ ჟურნალისტები რიგებს აღარ დააყენებენ ე.წ. „მოქალაქის“ ოფისთან დაფინანსების მოლოდინის ნეტარი განცდით.

21 თებერვალს პრეზიდენტ მარგველაშვილს პარლამენტში პირველი წლიური მოხსენება ჰქონდა, რომელსაც ყველასათვის გასაკვირვად არ დაესწრო პრემიერ ლარიაშვილის მთავრობა, იმ მოტივით,

რომ კონსტიტუცია მათ არ ავალდებულებს ამას. რეალურად კი ეს იყო დანიშნული მთავრობის უკმაყოფილობის შესტის გამოხატულება არჩეული პრეზიდენტის მიმართ. 2012-13 წლებში საქართველომ იცხოვრა ორხელისუფლებიანობის პირობებში, რაც ნაწილობრივ დღემდე, უფრო სწორად - 2014 წლის ივნისის ადგილობრივ არჩევნებამდე გაგრძელდება. ეს გარდამავალი პერიოდი ურთიერთშუღლისა და მწვავე დაპირისპირების ანუ, ხალხისთვის დაკარგულ წლებად იქცა. არადა, ხელისუფლება 4-5 წლით ირჩევა და მას სასიკეთო სოციალურ-პოლიტიკური ცვლილებებისათვის ძალიან მცირე დრო რჩება, ხალხი კი ზარალდება და იმედი ენაველება.

„პრინციპულად განსხვავებული თვისებები და ხასიათები გამოავლინა მარგველაშვილმა საპრეზიდენტო არჩევნების შემდგომ... ძალიან ბევრი ახალი ხასიათი აჩვენა მან და ბევრი სიურპრიზი იყო ჩემთვის... გარკვეული იმედგაცრუება მე მივიღე,

მაგრამ არაპრინციპული,“ განაცხადა „მოქალაქე“ ივანიშვილმა მარგველაშვილზე სატელევიზიო ეთერით. ივანიშვილის მთავარ უკმაყოფილებას იწვევს მარგველაშვილის მიერ ნაციონალი მიხეილ მაჭავარიანის ძმის ვანო მაჭავარიანის მრჩევლად დანიშვნა საგარეო ურთიერთობის საკითხებში და მისი სააკაშვილისეულ პრეზიდენტის სასახლეში გადასვლა საბოლოო გადაწყვეტილება. არადა, მასზე თავდაპირველად უარის თქმა კოალიციური ხელისუფლების მხრიდან იმდენად სასაცილოდ არასერიოზული იყო, სწორედ რომ გონივრულ შეცვლას საჭიროებდა! რჩება შთაბეჭდილება, რომ ივანიშვილს არ სურს ხელისუფლების ნებისმიერი წარმომადგენლის მისი გავლენიდან გამოსვლა, სავარაუდოდ იგი ამგვარ გამოხტომებს არ შეეგუება. თუმცა, მთავრობასა და პარლამენტშიც, შთამბეჭდავი რაოდენობით აღმოჩნდებიან ისეთი პერსონები, რომლებიც აღარ ისურვებენ ივანიშვილის მარიონეტებად ბოლომდე დარჩენას.

რა ბერკეტები გააჩნია ივანიშვილს ასეთი „ურჩი“ პერსონების დასასჯელად? პრეზიდენტსა და პარლამენტსთან მიმართებაში მას მოუწევს თმენითი ვალდებულებით აღჭურვა სრული საარჩევნო ვადის განმავლობაში, ხოლო პრემიერისა და მთავრობის ნებისმიერი წარმომადგენლების მიმართ კი მას მრავალი ბერკეტი გააჩნია (ფინანსური - არ გადაუხდის დამატებით ხელფასს, პრემიერზე გავლენით რყევადს გახდის ნებისმიერი მინისტრის სავარძელს, თავისი არასამთავრობო ორგანიზაციით ეჭვქვეშ დააყენებს პირის პროფესიონალიზმსა და კეთილსინდისიერებას და სხვ.). თუ პრეზიდენტმა და პარლამენტარების გარკვეულმა რაოდენობამ ნებაყოფლობით თქვეს უარი ივანიშვილის დამატებით ხელფასზე და რიგ შემთხვევაში გამოავლინეს პრინციპული პოზიცია (რაც ძალზე სასურველია), ეს გამოიწვევს ივანიშვილის განრისხებას. ივანიშვილისა, რომელიც „ჰაბიტუსითაც“ დიქტატორია!

პოსტ-ზვიადისტურ საქართველოში მარიონეტული (რუსეთის, ევრო-ამერიკის + მილიარდერ ივანიშვილის) ხელისუფლებების არსებობა სამარცხვინო ნორმად და რეალობად იქცა, რამაც კატასტროფულად შეაფერხა და უკანასკნელ ნიშნულზე დაიყვანა საქართველოს ბუნებრივი განვითარება; პოსტ-საბჭოურ ეპოქაში ზვიად გამსახურდია იყო ერთადერთი პოლიტიკური ლიდერი, რომელიც ხელისუფლებაში მოვიდა სახელმწიფოს განვითარებისა და აღმშენებლობის

პროგრამით, რომელსაც პროგრამულად ჰქონდა განერილი საქართველოს ყველა დარგის განვითარება და თავისი საპრეზიდენტო მოღვაწეობა (პოლიტიკური აქტების მიღების შემდგომ) დაიწყო ქართველი ერის შობადობის გამრავლების ხელშეწყობის პროგრამით.

ბიძინა ივანიშვილი კი თავის დიდძალ ფინანსურ რესურს წარმართავდა და დღესაც წარმართავს მსახიობებისა და სხვა შემოქმედებითი ნითელი ინტელიგენციის მაქსიმალური სოციალური უზრუნველყოფისაკენ, რომლებიც დღემდე ანტიქართულ-ანტისახელმწიფოებრივ ძალას წარმოადგენენ. ეს საკითხი განსაკუთრებით აქტუალური და მტკივნეულია იმ კატასტროფულ ვითარებაში, როდესაც შობადობისა და სიკვდილიანობის დონე, თითქმის გათანაბრებულია და შიმშილითადაა ვადმყოფობებით გარდაცვლილთა რაოდენობით საქართველო „ლიდერ“ ქვეყნებთან შორის იმყოფება. წლებადღე ბიუჯეტში, ბიძინა ივანიშვილმა, კვლავაც ამ ნითელი ინტელიგენციის დასაფინანსებლად, საკუთარი ფონდიდან ოცი მილიონი ლარი გამოყო და არცერთი ლარი მრავალშვილიანი და სოციალურად დაუცველი ოჯახებისათვის, არცათუ ლეიკემიით დაავადებული ბავშვებთანთვისაც.

დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი პრეზიდენტის ზვიად გამსახურდიას პოლიტიკურ სტრატეგიასა და მიზანს წარმოადგენდა საქართველოს სახელმწიფოს ქცევა საერთაშორისო სამართალსუბიექტად და საერთაშორისო ასპარეზზე საქართველოს დამოუკიდებლად მოქმედ სახელმწიფოდ ჩამოყალიბება. ზვიად გამსახურდია დასავლური ორიენტაციის ლიდერი იყო, რომლის პრეზიდენტობის კანდიდატის საარჩევნო პროგრამაში ნათლად ჩაინერა: „სამომავლო ისტორიული მისია, რომელიც უნდა იტვირთოს დამოუკიდებელმა საქართველომ, შეიძლება იყოს დასავლეთისა და აღმოსავლეთის ზოგადსაკაცობრიო ინტეგრაციული პროცესებისათვის ხელის შეწყობა... საქართველომ უნდა განახორციელოს სინთეზი ამ ორი სამყაროსი“.

ხოლო, სსრ კავშირთან დამოკიდებულების ნაწილში კი ეწერა: „საქართველოსათვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს რუსეთის ფედერაციასთან ურთიერთობის საკითხებს. საქართველოს რესპუბლიკასა და რუსეთის ფედერაციას შორის თანასწორუფლებიანი და კეთილმეზობლური ურთიერთობების დამყარება წარმოადგენს ორივე მხარის ჭეშმარიტ ინტერესებს“. საქართველოს რესპუბლიკის საერთაშორისო ცნობის ასპექტების პროგრამულ ნაწილში კიდევ უფრო ნათლადაა გაცხადებული, რომ „3. საქართველო გახდეს გაეროსა და სხვა საერთაშორისო ორგანიზაციების წევრი და მათ საქმიანობაში შეასრულოს აქტიური როლი“ (იხ. მიხეილ(გელა) სალუაშვილის, ეთერ მაგლობლიშვილის „მრგვალი მაგიდა თავისუფალი საქართველოს“ ისტორია და პროგრამა, საქართველოს პარლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკის „ოფიციალური დოკუმენტები, მიმართვები და ინტერვიუები“, ტ. 2, ზვიად გამსახურდია).

პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას შემდგომ საქართველოს სახელმწიფოს არ ჰყოლია დამოუკიდებელი და პროგრამული პოლიტიკური ლიდერი!

ბიძინა ივანიშვილი და მისი ხელდასმული მთავრობა კი ე. შევარდნაძის პოლიტიკის ტიპურ გამგრძელებლად გვევლინება, რომლის მმართველობის პერიოდში საქართველოს წინსვლასა და განვითარებას არასახარბიელო პერსპექტივა გააჩნია. მაგრამ ჩვენ არ უნდა დავუშვათ ივანიშვილის ხელისუფლების ისეთივე ხანგრძლივად ყოფნა, როგორც შევარდნაძის შემთხვევაში, რათა ვერ მოასწორონ მათ ქვეყნის რეგრესი და შევამსუბუქოთ ზიანი.

მადლობას ვუხდით ადამიანთა იმ მცირე ჯგუფს, რომლებმაც გაზეთის ფინანსური კოლაფსის მდგომარეობაში, ჯანსაღი ეროვნულ-პატრიოტული თვითშეგნება გამოავლინეს და საჭირო შემოწირულობები გაიღეს ამ ნომრის გამოსაცემად (რედ.).

დასაწყისი გვ. 3

არც ეს 9 აპრილი ყოფილა ჩვეულებრივი დღე. არცერთი სხვა ხალხის ცხოვრებაში არ არის ისე ერთმანეთთან გადახლართული ტკივილი, შვება, სიცოცხლე, სიკვდილი, დამარცხება, გამარჯვება; ისე არ ემთხვევა რელიგიური დღესასწაულები პოლიტიკურ თარიღებს, როგორც საქართველოში. მართლმადიდებლობა, თავისთავადობა, თვითმყოფადობა, დამოუკიდებლობა, ეროვნულ-ქრისტიანული სახელმწიფოებრიობა, ერის ნორმალური მდგომარეობა და თუ მიზეზისა გამო დაქვემდებარებულია, უნდა არსებობდეს სწრაფვა გამოსწინასაყენ, სხვაგვარად ერი მკვდარია და ქართველთ არ გვსურდა სიკვდილი.

1802 წლის 9 აპრილს დამოუკიდებლობის დაკარგვა, ხოლო 1991 წლის 9 აპრილს დამოუკიდებლობის მოპოვება მოჰყვა.

ერს შეადგენენ წმიდანები და არა ბრბო (წმიდა იოანე ოქროპირი). ერი თავადვე ქმნის დამცავ აბჯრად ეროვნულ სახელმწიფოს არსებობის, დამოუკიდებლობის, სიცოცხლის - ინდივიდუალობის, თავისთავადობის შესანარჩუნებლად. ეროვნული სახელმწიფო ის საჭურველია, რომელიც ეროვნულ-ქრისტიანული მსოფლმხედველობრივი საფუძვლის, წმიდა მართლმადიდებელი ეკლესიის მეშვეობით ერთად შეკრავს ერსაც და ბერსაც, უზრუნველყოფს თავისუფალ მოქალაქეთა ცხოვრებას. ხალხი, ერის საყრდენი ქვაკუთხედი, დაცული უნდა იქნეს პოლიტიკურ-ეკონომიკურ-კულტურული თვალსაზრისით, რაზეც სახელმწიფო ზრუნავს. სახელმწიფოს თავკაცია ხელმწიფე - ერთს სიტყვაში მთელი კონცეფციაა გამოკვეთილი საკრალური მართვისა. დავლოცოთ გენია ქართული სიტყვისა: მართვა - დგინება მართლისა. ხელი სდებს ზღვარს კულტურის მხრით ადამიანსა და ცხოველს შორის. ამ ზღვარს უკიდურეს უნდა გზნებდეს მმართველი ხალხისა. მისი ხელი მწიფე უნდა იყოს და უფალისა იქნება: ხელისუფალი. ნიაღში იმ ხალხისა, რომლის მდგენის პირველხილვით მფლობელი მწიფე ხელიანია, ე. ი. ხელკურთხეული და ხელმადლიანი ხელმწიფე

იზადება. ქართულ სახელმწიფოს განაგებდენ უფალის ცხებული ხელმწიფენი, ხოლო გვირგვინი მოწამებრივი სისხლის გაბრწყინებას ჰგულისხმობს (არა მხოლოდ დიდებას), რაც მრავალჯერ დადასტურდა ქართველ ხელმწიფეთა ცხოვრებაში.

იათა მზემეფეების, აიეტიდ ხელმწიფეთა ზეობისას მსოფლიოში მეფედ ნოდებული სხვა არავინ ყოფილა. 1991 წლის 9 აპრილი მაშინდელი ქართული სახელმწიფოებრიობის აღდგენის დღეცაა, იმ სახელმწიფოებრიობის, რომელიც მატერიალისტური ისტორიოგრაფიის მიღმაა - ქართულთა არსების დროის ღერძზე მაშინდელი ეპოქალური ნიშანსვეტის შესაბამისი თარიღიც არა აქვს. ხოლო ძველბერძენი სწავლელები სწერდენ კოლხებამდელ სვანებზე: კავკასიის მაღალი მთელი ეკავათ, ჰყავდათ მეფე და 300 ქურუმანი საბჭო.

აია (აია) - ღმერთი და ქუეყანა, მფარველი ქართულთა; ია - იესო არს; აიეტი - აიაელი, მოკვდავთმანათობელი; ხელმწიფე - ხელკურთხეული და ხელმადლიანი; სახელმწიფო... სა ხე (ლ) მწიფო - სა ხელ მწიფო - სახე (ლ) მწიფო - სახელ მწიფო...

საბჭოთა რუსეთთან 1921 წლის სამამულო ომში განგმირულთა ცხედრები კავკასიის მეფისნაცვლის ყოფილ სასახლესთან ქართულ მიწას მიაბარეს. სამომ სასაფლაოზე შემდეგ საქართველოს საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის მთავრობის სასახლე ააშენეს, შესავლელ კიბეებს ქვეშ კი ღმერთის - სამშობლოსათვის თავდადებული 300 ვაჟკაცისა და მათთან ერთად ბრძოლების მონაწილე მონაწილეთა და მარო მაცაშვილის ძვალთშესალავია. აქ, ქრისტეს ჯვარცმისა, გოლგოთას მისტერიიდან ორი ათასწლეულის შემდეგ კაცობრიობის ნინაშე გაცხადდა 1989-1991 წლების 9 აპრილის მისტერია - ჩვენი მზერას რომ წარმართავს შესაქმეს განუჭვრეტელი სიღრმეებისაკენ, როცა გადავლახეთ უხილავი ზღურბლი, რითაც შიში დავთრგუნეთ, სული გავნათლეთ თავისუფლების ცეცხლში.

- ჩვენი არსებობის ნიშანსვეტი კვლავ აღდგება დიდებით, როდესაც მართლმადიდებლობას ვეღარ გამოიყენებენ იმპერიული დიდბერბელობის

იარაღად; ოდეს განიდევნება ხატი ბოლშევიკური მხეცისა ეკლესიიდან, განათლების სისტემიდან; თავს რომ საბოლოოდ გაამჟღავნებს მასონური, ოკულტურ-პოლიტიკური ორდენების ნიაღში დაფარული საიდუმლო უსჯულოებისა (კონსტანტინე გამსახურდია/შვილიშვილი).

ხალხს, მის მესიტყვეთ, გულში აქვთ შემონახული სატარო ქვები, არ კარგავენ ერის დროშას წარწერით: მამული, ენა, სარწმუნოება! მამული მამამერთის ნაბოძებია, ენა - ძელმერთის, სარწმუნოება - სულიწმიდალმერთის. მამული ის საცხოვრისია, რომელიც ჩვენს მოდგმას მამაზეციერმა მოუვლინა, ენა - უფალთან მიახლოების გზა (არამხოლოდ სამეტყველო-სალაპარაკო), სარწმუნოება - სულიწმიდით ავსება.

უფალი - უფალსო შემომქმედი, სიტყვით გამჩენი; გამათავისუფლებელი - თავის უფალთან მიმყვანი; მამაზეციერი - ცათა შინა მამის ერი; ზეციერი - ზეცის ერი; განათლება - მოფენა ნათელისა; აია - განათლების სახისმეტყველება...

- ქართველი ერის გზა - ქრისტეს გზაა, ეკლიანი გზა ჯვარცმისა და გარდუვალი აღდგომისა (ზვიად გამსახურდია).

ვერვის ხელწიფების ერის დახოცვად, რაზეც მეტყველებს მისი შეუდრეკელი სული, რწმენა, განათლება, სიკეთე, კულტურა...

- ზოგი ამბობს, როდის გაბრწყინდება საქართველო, კი მაგრამ, დალოცვილო, აღსარება თქვი, ეზიარე, ვინ გიშლის ცხოვნებას?! ფილა ავსებულა და სადაცაა უფალი გადმოდანთხევეს, მაგრამ ღვთისმშობელი მალე შეინყალებს საქართველოს, ოლონდის სულ სხვა სიკეთე იქნება (ღირსი წმიდა მამა გაბრიელ, აღმსარებელი და სალოსი)...

მისტერია - საღმრთო გაბრძნობა. თუცა სინმიდე არა გაქვს, ბრძენი ვერ შეიქნები (ვახტანგ VI ბაგრატიონი). ზვიად გამსახურდია ახმოვანებდა სახარებისულ დევიზს: ჭეშმარიტებამან განგათავისუფლეს თქუენ; კონსტანტინე გამსახურდია (შვილიშვილი) ახმოვანებს: განვიწმიდოთ გულნი თავისუფლებისათვის.

წყარო: <http://www.gazetiajara.ge>

რა მოხდა 1992-93 წლებში; პრევენციები 2014 წლისთვის

ტარიელ ფუტყარაძე

რა მოჰყვა 1992-93 წლების პუტჩს და რა უნდა გავითვალისწინოთ 2014 წლის ზაფხულში (მოსალოდნელი რუსული აგრესიის დროს):

ზვიად გამსახურდიას ხელისუფლებამ 1991 წელს გამოაცხადა საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენა და დაიწყო ცივილიზებული დიალოგი რუსეთის ხელისუფლებასთან (მაგ., იხ., ელცინი - ყაზბეგში).

დიდი პოლიტიკაში რომანტიული სიყვარული არ არსებობს; იმპერიული ამბიციების გამო რუსეთს ესაჭიროება კავკასია, რომლის დათმობას ნებით არც ახლა არ აპირებს და არც მაშინ აპირებდა... რუსეთს არ სურდა კავკასიის ცენტრალური სახელმწიფოს დათმობა, ამიტომ, მალტის შეთანხმების საფუძველზე, შეურიგდა ბალტიის ქვეყნებისა და აღმოსავლეთ ევროპის დაკარგვას, მაგრამ ინტენსიურად დაიწყო კავკასიის, შუა აზიისა და უკრაინა-მოლდოვა-ბელორუსიის რეგიონის შემოტკიცებაზე ზრუნვა; პირველ რიგში 1991-92 წლებში ადგილობრივი მოლაპატეებისა თუ ბრიყვების გამოყენებით, იარაღის ძალით დაამხო საქართველოს, აზერბაიჯანისა და

იჩქერიის ხელისუფლებები.

გარედან ორგანიზებული სახელმწიფო გადატრიალების (პუტჩის) შემდეგ საქართველოში ბევრი ტრაგედია დატრიალდა და დაიწყო ქვეყნის დეზინტეგრაცია; კერძოდ:

1. შეიცვალა საქართველოს გეოპოლიტიკური ვექტორი: დასავლეთისკენ მსწრაფავი საქართველო შევარდნაძის უკანონო ხელისუფლებამ, კლანმა 1993 წელს საქართველო ისევ დააბრუნა რუსეთის "ნიაღში" (შევარდნაძის ხელისუფლების აღიარებითვე გამსახურდიას ხელისუფლება კანონიერი იყო 1995 წლამდე)...

შესაბამისად, მომავალ წელსა თუ მომავალ წლებში საქართველომ მყარად უნდა დაიცვას თავისი მრავალსაუკუნოვანი პოლიტიკური გზა; ქართული ფასეულობების შენარჩუნებით ევროპისკენ!

2. პუტჩის შემდეგ რუსეთმა საქართველოს წართვა აფხაზეთი და ცხინვალის მხარე; მოხდა ნახევარი მილიონი ქართველის დეპორტაცია; რუსული ჯარებისა და ხუნტის ყაჩაღებისგან აოხრებულ იქნა სამეგრელო; მოკლულ იქნა პრეზიდენტი, განდევნილ იქნა პარლამენტი, მთავრობა, ადგილობრივი საკრებულოები... საქართველოში დაიწყო სამართლებრივი ვაკუუმი, რომელიც დღემდე გრძელდება; განადგურებულ იქნა ეროვნული ორიენტაციის პარტიები... დაისადგურა დიდმა უსამართლობამ...

შესაბამისად, სამართლიანობის აღდგენა უნდა დაიწყო პუტჩის სამართლებრივი შეფასებითა და პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას მკვლელობის გამოძიებით.

3. პუტჩის შემდეგ პოლიტიკური სპექტრიდან განიდევნა ეროვნული ღირებულებების მატარებელი პარტიები...

შესაბამისად, აუცილებელია, საქართველოზე ორიენტირებული პოლიტიკური სპექტრის ჩამოყალიბება-გაჯანსაღება.

4. მოხდა საზოგადოებრივი ცნობიერების რადიკალიზაცია (დაშლილი საკუთარი თავის წინააღმდეგ) და საზოგადოების დანაწევრება, რასაც მოჰყვა დიდი ნიჰილიზმი. დღემდე შეუძლებელია საზოგადოების კონსოლიდაცია არსებითი საფრთხეების დროსაც კი; მხოლოდ ერთჯერადად თუა შესაძლებელი საზოგადოების ნაწილის გაერთიანება არჩევნების დროს ე.წ. იმედის ძიებისას; რაც როგორც წესი, არ ამართლებს...

შესაბამისად, აუცილებელია, საზოგადოების კონსოლიდაცია და საქართველოს მოქალაქეთა აქტიური ჩართულობა პოლიტიკური სპექტრის ჩამოყალიბების პროცესში (ამჟამად პოლიტსპექტრის ფორმირება ძირითადად, გარედან იმართება).

5. პუტჩის შემდეგ ქართველთა დეზორიენტირების მიზნით ილანძლება მრავალსაუკუნოვანი ქართული ფასეულობები - ქართველი ერის არსებითი ნიშნები; პარალელურად, ქართველებს თავს გვახვევენ მოსაზრებას, რომ ჩვენ ბრძოლისუუნარო, მუდამ დაპყრობილი ხალხი ვართ...

შესაბამისად, კარგადაა გასააზრებელი, რომ სწორედ საოცრად ჰარმონიულმა და საუკუნოვანმა ჩვენმა ფასეულობებმა გადაარჩინა საქართველოც და ქართველი ერიც;

შდრ.:

ჩვენ, სულ მცირე, 33 საუკუნეა ვარსებობთ სწორედ ამ ღირებულებებისა და ფასეულობების გამო და, რა თქმა უნდა, ასევე, ჩვენი ერის გასაოცარი ბრძოლისუნარიანობის გამო...

სხვაგვარად შეუძლებელია სასწაულებრივი ფაქტის ასხნა:

მუდმივი გეოპოლიტიკური დაპირისპირების ეპიცენტრში არსებულმა მცირერიცხოვანმა ქართველმა ერმა ეთნიკური თვითმყოფადობაც შეინარჩუნა, მრავალსაუკუნოვანი სამწიგნობრო კულტურაც და სახელმწიფოებრიობაც.

<http://www.obieqtivi.net/tv1.php?id=15065>

უკრაინა უფსკრულის ჰირზა

კიევის სისხლიანი ევრომაიდან დასრულდა, ხოლო „ციურმა ასეულმა“ დატოვა ცოდვილი მინა და მარადისობის ლაყვარლებს შეერწყა. ამ ხნის მანძილზე გამიშვლდა ყველა ის წინააღმდეგობა, კონფლიქტი თუ უთანხმოება, რომელიც უკრაინის შიგნით თუ გარეთ არსებობდა. შედეგად მივიღეთ კონტრრევოლუცია ანუ კრემლის მხრიდან საბჭოთა კავშირის აღდგენის რეალური მცდელობა, რამაც გააშვილა უკრაინა-რუსეთს შორის არსებულ ურთიერთობათა მთელი გორგალი. ამ „გამიშვლებას“ მოჰყვა ის, რომ: დაღუპულია ასზე მეტი და დასახინრებულია ათასობით ადამიანი; ვიქტორ იანუკოვიჩმა, რომელმაც არ შეასრულა ოპოზიციასთან ევროპელი შუამავლების მონაწილეობით დადებული ხელშეკრულება, უღალატა საკუთარი ქვეყნის ინტერესებს და სამარცხვინოდ გაიქცა; მთელი ქვეყნისთვის ცნობილი გახდა თავზარდამცემი სიმართლე: სახელმწიფო ხაზინის ანგარიშზეა მხოლოდ 4,5 მლნ. გრივნა (ანუ ნახევარი მლნ. დოლარი), ხოლო 72 მლრდ. დოლარი გადარიცხულია ოფშორებში; იანუკოვიჩის მიერ საკუთარ მთავრობაში ჩანერგილი მოსკოვის აგენტურის ძირგამომთხრელი საქმიანობის შედეგად განაგებულნი, გაძარცვული და დემორალიზებულია უკრაინის არმია, რომლის პირადი შემადგენლობიდან მხოლოდ 6 ათასია (!) ბრძოლისუნარიანი; მსგავსი სიტუაცია სახელმწიფო უშიშროების სტრუქტურებშიც, რომელსაც შიგნიდან ანგრევდნენ ფეხსებს აგენტები; მთელმა მსოფლიომ ნახა იანუკოვიჩის ლეგენდარული კერძო რეზიდენცია „მეფიგორი“, რომლის ზღაპრული სიმდიდრე ბრუნვის სულთანსაც შეშურდებოდა. ასევე გაიხსნა უკრაინის ვიქტორ ფომენკის ფემენებელური სასახლეც, რომლის კედლებზე ცეზარისა და ნაპოლეონის სამოსში გამოწყობილი მასპინძლის პორტრეტები ეკიდა; რევოლუციის ტალღამ გაათავისუფლა იანუკოვიჩის პირადი პოლიტგატიმარი იულია ტიმოშენკო. უზენაეს საბჭოში დასრულდა რეგიონების პარტიის ბოგინი და შეიქმნა ახალი უმრავლესობა; მთავარი პარტიული ძალა უკრაინაში გახდა იულია ტიმოშენკოს „ბატკივინა“. პრეზიდენტობის ერთ-ერთი მთავარი პრეტენდენტი კი თავად იულია ტიმოშენკოა, რომელმაც, „ჩააჩოჩა“ ვიტალი კლიჩკო; უკრაინას ჰყავს უზენაესი რადის ახალი თავმჯდომარე და პრეზიდენტის მოვალეობის დროებითი შემსრულებელი; მაიდანთან შეთათბირებით შეიქმნა ახალი მინისტრთა კაბინეტი, სადაც პორტფელები ძირითადად „ბატკივინამ“ და „სვობოდამ“ გაიყვეს; პრაქტიკულად სახელმწიფო დონეზე დაკომპლექტდა იულია ტიმოშენკოს საარჩევნო შტაბი, რომლის ადმინისტრაციის მსგავსი, ჯერ არც ერთ კანდიდატს არ ჰყოლია;

აუცილებლობა. არადა, ჯერ კიდევ ერთი თვის წინ იყო შეგრძნება, რომ ხალხმა გაიმარჯვა: დიქტატორი გაიქცა, კორუმპირებული ხელისუფლება დაემხო, შეიქმნა ახალი კოალიცია. და ამ დროს დაიწყო ყირიმის ოკუპაცია, რომელიც მთელი მსოფლიოს გასაოცრად დამთავრდა უომრად, უბრძოლველად, ელვისებურად. ხალხი გაოგნებულია: რა გველოდება წინ? სად გადის ის წითელი ხაზი, რომლის აქეთ დათმობა არ შეიძლება? შეგვენვს თუ არა უნარი ბოლოს და ბოლოს დავიცვათ ქვეყანაც და საკუთარი თავიც?

ჩვენს თვალწინ მიმდინარეობს თვისობრივად

ახალი ტიპის ანუ ნერვების ომი, სადაც, მაღლობა ღმერთს, ქვემეხებს ჯერ არ ისვრიან, მაგრამ ცვლიან სახელმწიფო საზღვრებს, იპყრობენ და ძარცვავენ ქვეყანას. ამავდროულად დამპყრობლის ენაზე ამ ქვეყანაში გამოდის ასობით ყურნალ-გაზეთი, მიდის რადიო და ტელეგადაცემები, გრძელდება ალბ-მიცემობა. ყირიმი ძველებურად უკრაინის ტერიტორიიდან ღებულობს წყალს, გაზს, ელექტროენერგიას, სახმელეთო მომარაგებას. უფრო მეტიც, უკრაინას დღემდე არ გაუწყვეტია ოცამდე კონტრაქტი, რომლის თანახმადაც მისი ქარხნები რუსეთის მილიტარულ მოთხოვნებს ემსახურებიან. და ეს მაშინ, როცა უკრაინის სამხედრო-სამრეწველო კომპლექსი მხოლოდ 10%-ით აკმაყოფილებს საკუთარ არმიას, დანარჩენი ორიენტირებულია ექსპორტზე.

ამ დღეებში ბევრი ვინმე სვამს სრულიად ლოგიკურ შეკითხვას, რატომ ითმენს უკრაინა ამდენ შეურაცხყოფას, ზნეობრივ და ეკონომიკურ ზარალს, რატომ არ უნევენ აგრესორს მისი შეიარაღებული ძალები საომარ წინააღმდეგობას? რატომ არ გამოაცხადებს იგი საკუთარ ტერიტორიაზე სამხედრო მდგომარეობას? ჩემი ახსნა ასეთია: როგორც გამოირკვა, ყირიმში განლაგებული უკრაინის ფლოტის პირადი შემადგენლობის 70% ადგილობრივი მოსახლეობიდანაა, რომლებიც აქ არა მარტო მსახურობენ, არამედ ცხოვრობენ კიდევ. მათი რუსების მხარეზე გადასვლა ბანალურად პრაგმატულია, რადგან სასასვლელი არსად აქეთ. ამიტომაცაა, რომ თითქმის 30-ათას კაციანი შემადგენლობიდან მხოლოდ 2 ათასმა გადაწყვიტა უკრაინულ ჯარში დარჩენა.

სხვათაშორის, ეს ერთი უმთავრესი მიზეზთაგანია იმისა, რომ უკრაინისა და რუსეთის სამხედროებმა ერთმანეთს არ ესროლეს. ბევრი მათგანი ნაცნობ-ნათესავია, პურ-მარილითა და ნათელმირონობითაც არის დაკავშირებული და სულაც არ არის კონფლიქტის მონადინე. სხვათაშორის, მიუხედავად ხმამაღალი საომარი რიტორიკისა, ასეთი განწყობა იგრძნობა მთლიანად უკრაინაშიც, სადაც გაძნელება ფსიქოლოგიური ბარიერის გადალახვა და ისტორიულად სისხლისმიერი ძმისგან დამპყრობლის ხატის შექმნა, წლების მანძილზე ოფიციალური პროპაგანდის მიერ ჩამოყალიბებული სახელმწიფო პაციფიზმის დაძლევა. აკი უკრაინის სამხედრო დოქტრინის შესაბამისად რუსეთი უკვე ორი ათეული წელიწადია უკრაინის მთავარ სტრატეგიულ პარტნიორად ითვლება. ქვეყნის მოჩვენებითი დაცულობამ, რომლის ილუზიასაც ერთის მხრივ ჰქმნიდა სწორედ ეს იურიდიულად გაფორმებული სტრატეგიული პარტნიორობა, ხოლო მეორე მხრივ

1994 წლის ბუდაპეშტის მემორანდუმი, რაც ამერიკასა და დიდ ბრიტანეთთან ერთად რუსეთის გარანტიებსაც გულისხმობდა, გამოინვია ასეთი, მე ვიტყვოდი, დანაშაულებრივი სახელმწიფო დაუდევრობა. უკრაინა (და, ალბათ, არა მარტო იგი) გვიან მიხვდა, რომ პუტინის აკვიატებული იდეა ე.წ. რუსული სამყაროს გაერთიანება, რაც უკრაინის გარეშე ვერ წარმოუდგენია. ამ გაერთიანების სიმბოლოდ კი მას კიევის, როგორც რუსული ქალაქების დედის, ამ სამყაროში მოქცევა მიანიჭა (მერე რა, რომ პეტრე პირველმა უკრაინას მოსტაცა მისი უპირველესი სახელწოდება „რუსეთი“ და თავის მოსკოვეთს დაანათლა).

იქმნება შთაბეჭდილება, რომ პუტინს ხელს არ აძლევს ნამდვილი ომი, თორემ მისი პროვოცირება ნახევარკუნძულზე უეცრად გამოჩენილ თავით ფეხებამდე შეიარაღებულ „მწვანე კაცუნებს“ ნამდვილად არ გაუჭირდებოდათ. მას სჭირდება რუსული მიწების შემკრებისა და რუსულენოვანთა დამცველის იმიჯი, სხვაგვარად დაიმსხვრევა საკუთარი პროპაგანდის მიერ ჰეროიზებული სახე, რასაც სრული იზოლაცია და საერთაშორისო დამნაშავეის იარაღი მოჰყვება. თუკი რუსეთისკენ თუთის კუბოები დაიძვრება (ეს კი ომში მისი გამარჯვების შემთხვევაშიც მოხდება), მოსახლეობაში მისი ამჟამად არნახული პოპულარობა ნულამდე დაეცემა. ამიტომ, რაოდენ ცინიკურადაც არ უნდა ჟღერდეს, მცირე სისხლისღვრა საზღვრისპირა რაიონებში პოლიტიკური თვალსაზრისით უკრაინისთვის უფრო მომგებიანი ჩანს. რაც შეეხება კითხვას სამხედრო მდგომარეობის შესახებ, მისი შემოღება ავტომატურად გამოიწვევს არჩევნების გადავადებას, რაც რუსეთს დამატებით საბაზს მისცემს უკრაინის ხელისუფლების არალეგიტიმურობის სამტკიცებლად.

ასეა თუ ისე, საკმაო ყოყმანის შემდეგ ალექსანდრე ტურჩინოვმა ხელი მოაწერა უკრაინული ჯარის ყირიმიდან გამოყვანას. ნახევარკუნძული მთელი თავისი არსებობის მანძილზე პირველად გადავიდა ხელიდან ხელში მშვიდობიანად, რის შედეგადაც უკრაინამ მოიგო ერთი თვე, მოასწრო მობილიზაციის გამოცხადება და ჯარების გადაჯგუფება. ამავ დროს, გარდა ძალიან ვიწრო წრისა, არავინ იცის, რა ჰქვია ამ მოქმედებას: ტერიტორიის წართმევა, დათმობა თუ დაბრუნება. რადგანაც მოსალოდნელი ომის საფრთხე ჯერ არ მოხსნილა და რუსეთს კვლავაც აქვს უფრო დიდი გამარჯვების იმედი, ვიდრე ყირიმში მიაღწია, იგი გამალებით ახდენს უკრაინის სამხრეთ-აღმოსავლეთ საზღვრებზე საკუთარი ელიტური სამხედრო ნაწილების კონცენტრაციას (როგორც ამბობენ, ბრინანსკის ოლქში, ჩერნიგოვის საზღვართანაა მოსული ნითელ მოედანზე სამხედრო ალღუმების მუდმივი მონაწილე კანტინების სახელობის სატანკო დივიზია). უკრაინამაც თავისი საუკეთესო ნაწილები დასავლეთიდან აქეთ გადმოიხროლა და უმაღლესი მხედართმთავრის სიტყვებს თუ ვენდობით, მზადაა ღირსეულად დაუხვდეს მომხედურს. როგორ არ გაგახსენდეს აქ ტიციაინისეული: „ბათომი მისცეს და ორპირზე მოდის თათარი, ატმის ყვავილით სისხლიანი ტირის აპრილი“.

ხედავთ, წელიწადის დროც რა საოცრად ემთხვევა და სიტუაციაც! ამ სტრიქონებს ოდნავ თუ გადავაკეთებთ, შეგვიძლია მივიღოთ: „ყირიმი მისცეს და კიევზე მოდის ყაჩაღი...“ ოღონდ თათრის ადგილი აქ უკვე აღარაა. თათარს წასასვლელი აღარსადა აქვს. მესამე დეპორტაციას, რომელსაც მას რუსეთი უმზადებს, იგი ნამდვილად ვერ გაუძლებს. ისევე, როგორც უკრაინა ვერ გაუძლებს რუსეთთან სრულმამუტაბიან ომს, თუკი მას მხარში არ ამოუდგა მსოფლიოს ხალხთა თანამეგობრობა.

მე თუ მკითხავთ, ბარაქ ობამას უკანასკნელი განცხადების ფონზე, არც უკრაინა ადგას ნატოს გზას და არც საქართველო, უმჯობესია გავიხსენოთ ილფისა და პეტროვის ირონიულ-ბრძნული შეგონება: „წყალნაღებულის გადარჩენა წყალნაღებულის საქმეს!“

რაულ ჩილაჩავა
კიევი, 26 მარტი, 2014.

პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას მკვლელობის წიგნის წარდგინებაზე მომხდარ სმაურიან რეპლიკასთან დაკავშირებით...

„ფარისველო, გაუტანლო, სხვასთან თავმხრელო, მინ ორმოს მთხრელო, ნავაის მყრელო, შენ ჭრელო გველო, რამ შევაძულა, სთქვი, საქართველო“ — აკაკი

მიმდინარე, 2014 წლის 10 მარტს, „ევროპის სახლში“ გამართულ, პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას გარდაცვალების გარემოებებთან დაკავშირებული წიგნის - „ზვიად გამსახურდიას საქმე“ - წარდგინებაზე აკაკი ასათიანის მოწვევა და მისთვის სიტყვის მიცემის პატივიც ბატონ კონსტანტინე (უმცროსი) გამსახურდიას მხრიდან, პირადად ჩემთვის დიდი მოულოდნელობა გახლდათ, ხოლო თავად აკაკი ასათიანისაგან კი, ჭეშმარიტად დიდი გაბედულება იყო. ამ კაზუსტური შემთხვევის მიმართ, აკ. ასათიანის სიტყვის დასასრულს, დარბაზიდან რეპლიკით მივმართე ბატონ კონსტანტინეს: „სამწუხაროა, რომ იუდეებზე მოთხოვნილება დღესაც არსებობს და ამ შეკრებაზეც!...“

ვინაიდან, ჩემი რეპლიკა დარბაზიდან სრულყოფილად ვერ მიწვდა ბატონ კონსტანტინეს, იძულებული გახდით წამომემდგარიყავი და ამგვარად გამემორებინა, რასაც განმარტების სახით დაგსძინე, რომ „გარდა პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიასი, ამ დარბაზში სხედან ადამიანებიც, რომლებმაც, აკაკი

ცნობილია, რომ მას პუტჩისტებთან იდეური ნათესაობა აკავშირებდა. ხოლო უკანასკნელ ხანებში გამოიკვეთა მისი ალიანსი შევარდნაძის ნეოკომუნისტურ-მაფიოზურ ხუნტასთან. ა. ასათიანი, ზ. ბოკუჩავა და სხვები დღეს ხუნტის ცრუ არჩევნების პროპაგანდას ეწევიან, თანაც ხალხის მხარდაჭერის მოსაპოვებლად აცხადებენ, რომ ისინი ვითომდაც მხარს უჭერენ კანონიერ პრეზიდენტს. ა. ასათიანმა, რომელმაც თავისი თავი გადამდგარად გამოაცხადა, ხოლო კანონიერი პარლამენტი დაშლილად, დღეს ყოველნაირად ცდილობს ხელი შეუწყოს მაფიოზურ ხუნტას ცრუ პარლამენტის შეკონინებაში არაღეგტიმური არჩევნების გზით... ეს ყოველივე არის, აგრეთვე ლალატი ჭეშმარიტი მონარქისტული იდეისა; როგორც საქართველოს სამეფო ტახტის კანონიერმა მემკვიდრემ გიორგი (ხორხე) ბატონიშვილმა განაცხადა, საქართველოში მონარქია შეიძლება აღდგეს მხოლოდ კანონიერი ხელისუფლების გადაწყვეტილებით, ხალხის ნებისა და კონსტიტუციის გადაწყვეტილებით. უზურპატორებს, პუტჩისტებს, ხალხის ნების აბუჩად ამგდებთ კი არა აქვთ უფლება თავისთავს უწოდონ მონარქისტები ან ტრადიციონალისტები. დღეს სავსებით ნათელია, რომ აკ. ასათიანის ტრადიციონალისტთა კავშირი გახდა კოლაბორაციონისტური ორგანიზაცია, რომელიც უპირისპირდება კანონიერ ხელისუფლებას.

მამა რევაზი ყმაწვილ ზვიადზე

ანჩისხატის ტაძრის დეკანოზი, მამა რევაზი (ტომარაძე) იგონებს: „მამინ ჯერ არ ვიყავი მღვდლად ნაკურთხი. ვარ საპარაკმახეროში და იქვე, ჩემს გვერდით, 12-13 წლის ყმაწვილი ზის. მოულოდნელად შემოდის ვიღაც უცნობი პირი და ყველას გარეთ გვერეკება, - რუსი გენერალი მომბრძანდება და დაცალეთ საპარაკმახერო. ყველანი მორჩილად ვდგებით, იმ ერთი ბიჭის გარდა. მარტო ის ბიჭი არ ინძრევა - ჩაფურენია სავარძლის სახელურებს და ცოცხალი თავით არ გადის გარეთ. ერთმა ოფიცერმა სცადა მისი ძალით გაყვანა და ბიჭმა ისეთი ალიყური სტიკიცა, ქუჩაში გაისმა ლანანის ხმა. ბოლოს ეს ყმაწვილი სავარძლიანად გამოსვს გარეთ და პირდაპირ „კ.გ.ბ.“-ში გააქანეს. ეს პატარა ბიჭი გახლდათ ზვიად გამსახურდია. როდესაც ბატონი კონსტანტინე მიუყვანიათ „დამნაშავესთან“, მათ დასანახად მამას დაუტუქსავს შვილი, ხოლო, თვალს მიფარებთან თუ არა, მხარზე დაუკრავს ხელი და შეუქცია „ყოჩალ, შვილო, ნამდვილი ვაჟკაცი მეზრდებიო!“

უფლებადამცველი ბიორბი თევზაძე სოლიდარობას უცხადებს 1989 წლის 9 აპრილის აქციის მონაწილეთა პროტესტს მათთვის უმეფობის გაუქმების თაობაზე

უფლებადამცველი გიორგი თევზაძე გამოეხმაურა და სოლიდარობა გამოუცხადა 1989 წლის 9 აპრილის აქციის მონაწილეთა პროტესტს და ყოფილი პარლამენტის შენობის წინ დაწყებულ უვადო 9 აპრილის მონაწილეთა შიმშილობას, რომელიც უკავშირდება მათთვის სოციალური შემწეობის გაუქმებას. გიორგი თევზაძის განცხადებაში აღნიშნულია, რომ „სახელმწიფო ბიუჯეტი განსაზღვრავს სახელმწიფოს იმ პრიორიტეტებს, რომლითაც ქვეყანამ უნდა იხელმძღვანელოს მთელი საბიუჯეტო წლის განმავლობაში. ამ კონტექსტში საგულისხმოა გავრცელებული ინფორმაცია იმის თაობაზე, რომ მომდევნო წლის ბიუჯეტში არარის გათვალისწინებული 1989 წლის 9 აპრილის მონაწილეთათვის წინა წლებში დადგენილი სოციალური შეღავათები.“

ასათიანის ლალატისა და შეთქმულების შედეგად სასტიკი რეპრესიები გამოიარეს და პროტესტს ვიცხადებთ ამ მოლაღატის პატივით მოწვევის გამო“-მეთქი, ხოლო თავად აკ. ასათიანს კი მივმართე, რომ მას პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას მიმართ საკუთარი ერთგულების ხარისხზე და ლალატზე ელაპარაკა. კოლაბორაციონალისტმა და რენეგატმა ასათიანმა პასუხად ჩაიბურტყუნა, რომ აქ ამის ადგილი არ არისო და ბურღულნიტ დატოვა დარბაზი.

ამ ეპიზოდური დისონანსის შემდგომ პრეზენტაცია კვლავ მშვიდ და ნორმალურ ვითარებაში გაგრძელდა. თუმცა, ჩემმა რეპლიკამ, დარბაზში, ხოლო მოგვიანებით კი facebook-ზე, მაინც არაერთგვაროვანი რეაქცია გამოიწვია;

მათთვის, ვისაც დღემდე არ სჯერა და ვერ გაუცნობიერებია აკაკი ასათიანის ლალატის სიმძიმე, ვდებ თავად ბატონ ზვიად გამსახურდიას მხილებას ასათიანის შეთქმულების შესახებ საქართველოს სახელმწიფოებრიობის წინააღმდეგ, რაც ჩვენ ადრეც გამოვაქვეყნეთ.

ნანყვეტი მიმართვიდან „ქართველ ტრადიციონალისტთა კავშირისადმი“ : „...ბ-ნ აკაკი ასათიანი მერყეობდა, ყველანაირად ცდილობდა თავი აერიდებინა პუტჩისტი დეპუტატების დაგმობისათვის და ბოლოს საერთოდ გაეცალა ბრძოლის ველს, ვითომდაც ავადმყოფობის საბაბით. შემდეგ იგი უეცრად გამოჩნდა ზუგდიდში, სადაც ხალხს მოუწოდებდა არ წასულიყვნენ კანონიერი ხელისუფლების დასახმარებლად და არ მიეღოთ მონაწილეობა ბრძოლებში. ასეთივე აგიტაციას ეწეოდა იგი ქუთაისსა და სხვა ქალაქებში. ამჟამად

ამის გამო ვაუქმებ ჩემს საპატიო ნევრობას თქვენს კავშირში და მოგიწოდებთ ყველას, ვისთვისაც ძვირფასია ჩვენი ეროვნული მოძრაობისა და ჭეშმარიტი კონსტიტუციური მონარქიზმის იდეალები, დასტოვოთ ცრუ ტრადიციონალისტთა რიგები და პროტესტი გამოუცხადოთ ანტიტრადიციონალისტ პუტჩისტებთან და სახელმწიფო დამნაშავეებთან ალიანსში მყოფ თქვენს ლიდერს, როგორც მოლაღატეს ეროვნული მოძრაობისა და კანონიერი ხელისუფლებისას.

დაგმეთ შეთქმულება საქართველოს კანონიერი ხელისუფლებისა და ლეგიტიმური სახელმწიფო ტახტის წინააღმდეგ, შემოუერთდით ჩვენს რიგებს!“

საქართველოს კანონიერი პრეზიდენტი ზვიად გამსახურდია, 1992 წლის 21 ივნისი. (გაზ. „აღდგომა“, 10 ივლისი, 1992 წ.).

აქვე, ნიშანდობლივია გაზეთ „ახალგაზრდა ივერიელის“ ინფორმაცია აკაკი ასათიანის მკურნალობის ვადებთან დაკავშირებით, ვნახოთ იგიც: „უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ბატონი აკაკი ასათიანი ქობულეთის სამკურნალო-სარეაბილიტაციო სანატორიუმ „საქართველოში“ აგრძელებს მკურნალობას. მკურნალობის კურსი დაახლოებით სამ კვირას გასტანს“ (გაზ. „ახალგაზრდა ივერიელი“, 14 დეკემბერი, 1991 წელი, 135-137 (11768-11770)).

ანუ, გაზეთის უწყებით, წინასწარგაცხადებული „მკურნალობის სამ კვირიანი“ ვადა სრულად და ზუსტად მოიცავს გადატრიალების მზადების, დაწყებისა და დასრულების პერიოდს 6 იანვრის ჩათვლით, რომლის შემდგომაც აკ. ასათიანი ბრუნდება თბილისში.

ლილა ცომაია

დ ი ტ მ რ ა ტ უ რ უ ლ ი ბ ვ მ რ დ ი

მაკა ჯოხაძის ბოლო წიგნი „ჩაძირული დღესასწაული“, არც პოეტური, არც პროზაული, არც პუბლიცისტური, არც დრამატურგიული, არც ეპისტოლარული ჟანრის ნაწარმოები და არც ეს გახლავთ, არამედ უბრალო, ეპოქალური ჩანაწერებია მწერლისა და მამულიშვილის. და ეს „უბრალო ჩანაწერები“ ერთობლივად პოეტურიცაა, პროზაულიც, პუბლიცისტურიც, დრამატურგიულიც და თუ გნებავთ, ეპისტოლარულიც... მწერლის დიდი ნიჭისა და სიტყვის ოსტატობის მადლით. ამ ჟანრშიც საოცრად სისხლსავსეა მწერალ მაკა ჯოხაძის ენა, ხალასი და გულწრფელი. ყველაფერზე ჩაღრმავებული და გონისმიერად მოფიქრალი მწერლის გონება ყველას და ყველაფერს მზრუნველად და ფორიაქად დასტრიალებს, „ჩაძირული დღესასწაულის“ ეპოქალური სევდაც რეფრენად გასდევს მთელ წიგნს და ამოკვანისით სრულდება...

მადლობა მაკა ჯოხაძეს ამ წიგნის საჩუქრად გამოგზავნისთვის, რომლიდანაც სიამოვნებით ვბეჭდავთ ორიოდ ჩანაწერს ჩვენი გაზეთის მკითხველებისთვის (რედ.).

კრძალული სწავლები

ლიტერატურის ინსტიტუტიდან გამოსულს მოულოდნელად გამსახურდია და კოსტავა შემომხვდნენ. იმდენად ჩქარი ნაბიჯებით მოდიოდნენ, რომ თანმხლები რამდენიმე ბიჭი გაჭირვებით ენეოდა. მერაბი მგზნებარედ უყვებოდა თუ უხსნიდა ზვიადს რაღაცას. გამსახურდიას მთელი სახე სრულ ყურადღებას გამოხატავდა, ქუჩისათვის უჩვეულოდ კონცენტრირებულს და დაყურსულს.

„ნეტარას უხსნის?“ – ჩემთვის გავიფიქრე და ის დრო გამახსენდა, როცა ქალაქს მოულოდნელად აქოჩრილ ტალღასავით მღელვარედ მოედო ცნობა – „კოსტავა ჩამოსულა!“

იმ დღიდან მოყოლებული სხვისი არ ვიცი და პირადად მე აშკარად ვგრძნობდი დროდადრო როგორ ძლიერდებოდა საყოველთაო ნატვრითა და სულისკვეთებით გაჯერებული ბიძგები.

გამსახურდია კოსტავა, კოსტავა გამსახურდია. ეს სახელები დროშებით ალემართა უჩინარ ხელს ქარში. ამიერიდან ეს დანყვილება ტყუპად აღიქმებოდა თავისუფლებამონყურებულ ნარმოსახვაში. ცოცხალი, ხორცშესხმული ჰერალდიკა დაიარებოდა თითქოს მომავლიდან ანწყოს ქუჩებში მათი სახით.

ბუნებრივია, თავდაპირველად სწორედ ამ წყვილის გათიშვის და განცალკევებისათვის იწყებს გააფთრებულ ბრძოლას საიდუმლო ორგანიზაციები. ათასი ჭორი და სიბინძურე ციბრუტივით ტრიალებს მათ ირგვლივ, მაგრამ ყოველთვის სათამაშო ბზრიალას კოჭლობით ამთავრებს „ფერადოვან“ მექანიკურ მოძრაობას და აშკარად აჩენს თავის შავ-თეთრ ზრახვებს.

ვინ იცის, რა გველოდება, როგორ განვითარდება მოვლენები.

ერთი რამ ვიცი დაბეჯითებით, რაც არ უნდა მოხდეს, ხსოვნის მედალიონზე ამოტვიფრულ

ამ წყვილ ხატებას, სამუდამოდ ჩაკირულს ეროვნულ წიაღში, მის გულისგულში ვერაფერს მოუხერხებენ. დიდი-დიდი მიჩქმალონ, გააქრონ დროებით, მზერა დაუბნელონ, როგორც ტაძარში შევარდნილმა პირველმა ბოლშევიკებმა ხატების თვალებს ტყვია, რომ დაუმიზნეს და ესროლეს.

ხატი დაზიანდა, მზერა ვერ გააქრეს...

საქართველო თავისი დუმილით ჟამიდან-ჟამზე ყოველთვის ინახავდა აკრძალულ სახელებს. ისე, როგორც დედის კალთაში იზრდება მკერდზე ჩუმად ლოყაიმიდებული ჩვილი.

მერაბი და ზვიადი. ზვიადი და მერაბი.

სინდისი

ოთხ, ხუთ წელიწადში, როგორც ქარიშხლის შემდეგ გამოჩეხულ ათასგვარ საგნებს ნაპირზე, ისე გამოაგდებს, გამოორიყავს და შემოყრის ცხოვრება ეზოებში ათასი ჯურის ხალხს, ათასნაირ ადამიანებს.

აი, ერთი მათგანი, ამ დილით ჩემს ეზოში შემოსული მათხოვარი ქალი, რომელიც გაბმით, რაღაც უსასოო სიმძლავრით ოხრავს, გოდებს, ხელგაშვერილი, გულისგამგმირავი ხმით გაბმულად მოთქვამს და გვამუნათებს, სიტყვებს ვერ ვარჩევ, არა და არ ჩერდება. და ეს უწყვეტობა, უპაუზობა აფრთხობს მოსახლეობას, აოგნებს, აცივებს, ახევებს. გულთან ერთად თითქოს ტვინიც იყინება. პირადად მე მიწა ჩავიდე, მოვეფერო, გამოვკითხო, დავეხმარო. მაგრამ რით? პომიდორი ჩაუტანო? ან იქნებ ერთი ქილა საზამთროს კანის მურაბა, ბულგარული წინაა, სისულელეა... რით?! სასონარკვეთილი ვარ. ხურდის ნასახი არ მიყრია, სხვა ფულზე რომ არაფერი ვთქვა. როგორ? რანაირად? გამწარებული თვალს ვადევნებ ამ გოდების მოთარეშე ექოს ეზოს ყველა მიმართულებით. ვიყურები სამზარეულოს ფანჯრიდან, გავდივარ საძინებელში, მერე დიდი ოთახის ეკრანივით ფართო მინიდან ვადევნებ თვალს. ამასობაში ნელ-ნელა გადის ჩვენი ეზოდან მომდევნო კორპუსებით შექმნილ ეზოში. რა ვქნა, რა მივცე, რა ჩაუტანო?... ვინცე სასონარკვეთილი რჩევას. მრჩეველი არავინაა. ჩემი მოპირდაპირე კორპუსიდან საღამურისამარა ქალი გამოდის აივანზე და ეზოში იყურება. მერე თითქოს დამინახა, თითქოს რაღაცის შერცხვა, მაშინვე მიიმალა ფარდის უკან.

მათხოვარი ქალის ხმა თითქმის აღარ ისმის და ოდესღაც პრალის მუხეუმში ფრანგი იმპრესიონისტის ერთი სურათი მახსენდება. მტრედისფერი ნისლი იღვრება ტილოდან და რაიმეს გარჩევა შეუძლებელია. რაც უფრო სცილდები სურათს, მით უფრო ნელ-ნელა

იკვეთება სენაზე გადებული მონაცრისფრო-მოვარდისფრო ხიდი. დროის უმცირეს მონაკვეთში სწორედ ამ ხიდის თაღებით გამოიკვეთა ჩემს დანისლულ ცნობიერებაში აზრი, რომ ამ ქალისაგან განსხვავებით, მე ჯერ კიდევ არ ვიცი, რას ნიშნავს სრული მიუსაფრობა, უმწეობა, შიმშილით მოგვრილი სასონარკვეთა და ხვალინდელი დღის შიში – რა ვქნა, რა ვაჭამო შვილს! ღმერთო, შენ მიშველე. სირცხვილით თუ საკუთარი უსულგულობით მოგვრილი ტანჯვით ისე მიხურს ყურები, სადაცაა მთელი ჩემი სხეული ააღდება. მექანიკური სიჩქარით ვაგდებ პარკში ორ ცალ ბულგარულს, ერთ სტაფილოს, ნახევარკილოიან ერთ ქილა მურაბას და სახლის ჩუსტებით ჩავრბივარ ეზოში. დილის სუსხი კეთილი აფთარივით შეეგება ჩემს გახურებულ სახეს. სასიამოვნოდ დამაფთხო, არაფერი მავნო. გისოსიანი გარაჟებით გამოყოფილ მომდევნო ეზოსკენ გავიქეცი. სირბილით მოვიარე კორპუსების წინა პატარა მოედნები, თითქმის იპოდრომამდე აუწყევი. აღარც ხმა ისმოდა არსაიდან, აღარც ის ქალი ჩანდა. ერთი პირობა გავიფიქრე, ხომ არ მომეჩვენა ეს ყველაფერი-თქო. მერე მივხვდი, ამის გაფიქრებაც თავდაცვის ინსტინქტზე მუშაობდა. თავს ვიცავდი საკუთარი თავისგანვე. შედეგებული სისხლი აზროვნების უნარს მიკარგავდა. ჩემს სიცოცხლეში იშვიათად მიგრძვნიდა ასე სწრაფად და ხმაურით მიმავალი დრო. მესტიის ხიდზე გადამდგარი ჩემი თავი გამახსენდა და ის შეგრძნება, ღრიალით მიმავალმა ენგურის უსწრაფესმა ტალღებმა თვალი რომ მომტაცა და ისე დამარეტიანა, კინაღამ დამითრია (დაემორჩილდი) ამ მღვრიე სტიქიის მიზიდულობის ძალამ. ერთბაშად მოვარდნილმა შიშმა ბურთივით მისროლა უკან და კისრისტეხით გავირბინე ხიდი...

მაშინ შიში იყო... ახლა, სირცხვილი, რომელიც შიშს ჰგავდა, მაგრამ უფრო ღრმა და შინაგანი, უფრო ორგანული იყო. კუდამოძებული დავბრუნდი სახლში. ისე ვიყავი დაღლილი, მაშინვე ტახტზე მივწექი. არადა ახლა იწყებოდა დღე და ამ დღეს გაძლება უნდოდა.

„მე არ მაქვს სინდისი, მე მაქვს მხოლოდ ნერვები“ – თქვა აკუტავავამ. როგორ ცუდად იყო სანყალი! როგორია, შიშველი ნერვებით ეხებოდე ცხოვრებას და გქონდეს თვითმკვლელობამდე მისული სურვილი – სისხლი და ხორცი ერთმანეთს დააცილო. მისი ნერვები და მისი სინდისი ერთი და იგივეა, განუყოფელი, გაუთიშავი, ერთმანეთისაგან მოუშორებელი.

პატარა მხეცივით წრიალებდა ჩემს არსებაში სინდისი. სინდისი, რომელსაც სხვაგვარად ღვთის ხმა ჰქვია ადამიანში.

ლიტერატურული ბზერდი

სვეტა მუკანაძე

**1989 წლის 9 აპრილს
დაღუპულ
მამულიშვილებს!**

*“უსუსურობა საკუთარი თანდათან
მანგრევეს,
ვტირი და მაინც – მე ვამაყობ ჩემი
მკვდრებითაც,
რომ მტრის ჯინაზე არ დავეცე და კი
არ გავქრე,
ამოვიზარდო, აღმოვცენდე მოთ-
მინებიდან!”*

**გივი ალხაზიშვილი
1989 წლის აპრილი**

როცა აპრილის მზე
ლურჯს ჩააცმევს მთა-ბარს,
თქვენი მონატრება უმაღ
მირევს თავგზას...
თქვენი მოგონება სულს
ამივსებს სევდით,
ვტირი, მწარედ ვტირი, მე —
დასჯილი ბედით!

მოვითხოვდით იმას, რაც
უფლისგან გვერგო,
თავისუფლება ხომ არს
ღირსების კრედო.
განვარისხეთ მტრები – გარეშე
თუ შინა...
მათ შურისძიებას ვინ აღუდგა
წინა?!

პატრიარქის რჩევას არ
ათხოვეთ ყური,
და გაისალკლდევეთ თქვენ
ქართული გული!..
არ დატოვეთ მარტო მერაბი
და ზვიადი...
გსურდათ მათთან ერთად
გაგექროთ ნყვდიადი!

ჩვენი მამულის მტრებს შეხვდით
ლოცვით, მღერით...
და არ მიატოვეთ თქვენ
“ბრძოლის ველი”!..
“სულიერმა მამამ” როგორ
მიგატოვათ?!
რატომ არ ინება იქ, თქვენს
გვერდით დგომა?!

...მამული და რწმენა იყო
თქვენთვის განძი,
მშობლიური ენა კი
ღმერთების ენაა...
ერს-თქვენებრთა მშობელს,
ერს- თქვენებრთა პატრონს,
სატანისტთა ხროვა ვერას უზამს,
ვერა!
უკვდავება თქვენ და თქვენს
სამშობლოს წმინდას!
თქვენ საფლავთან კრძალვით
მუხლმოდრეკა მინდა!!!

**2012 წლის 5 მარტი.
ათენი**

სანამ...

სანამ ჩვენთვის ქართველთათვის,
უნეტარესი ღმერთია,
უნმინდესი კი სამშობლო
რომელიც ერთადერთია...
სანამ დიდი დავით მეფე
ჩვენს გულებში ცოცხალია,
სანამ რუსთა “სმაროდინა”
ჩვენთვის ისევ მოცხარია...
სანამ მზეთამზე თამარი
ქართველთათვის არის დედა,
სანამ მოძმის სატკივარი
ჩვენთვის არის დარდი,სევდა...
სანამ გვზაფრავს “ბაზალეთი”
და სულს გვიშფოთებს “ხრესილი,”
სანამ მტრის დაგებულ “ასვალტს”
გვიჯობს გზები დახრეშილი...
სანამ დიდი ილიას გზა
ჩვენთვის არის “გზა მართალი”
სანამ ქართველთ სურვილია,
აღადგინოს სამართალი...
სანამ ოსმანაც, ალიაც
ჩვენთვის ორივე მტერია,
სანამ ქართლსა და კახეთში
“მრავალჟამიერს” მღერიან...
სანამ გულზე ლოდად გვადევს
“საქართველო დაკარგული”,
სანამ ისევ ქართველობენ
სხვის მიწაზე გადარგულნი...
სანამ ჩვენი დედაენა
გულზე ხატად გვასვენია,
სანამ სვანი და მეგრელი
ფესვნიერი ქართველია...
არ გაქრება ეს ქვეყანა —
წილხვდომილი ღვთისმშობლისა,
არ მოკვდება ჩვენი ერი-
ერი წმინდა გიორგისა!!!

**2013 წლის 22 თებერვალი
ათენი**

ია ლაშქარავა

მიცინიან ბზეზზე

გაზაფხული აიკეცავს კალთას
და მიგალობს მე ჩიტუნა სერზე,
ხან ტიტები ნაზად გამიღიმებს
მიცინიან მივიწყებულ გზებზე.
ულიმდამოდ გაინაბა ია
ბუჩქის ძირას გაიფურჩქნა ისევ,
ხან ენძელამ გაილაღა მშვიდად
და ნარცისებს მიესალმა კიდევ.
მერე ისევ ფირუზისფრად ცაზე
გაიფანტა ღრუბელები რკალად,
უჩინარი სხივთა ფესტივალი
გაიშალა თურმე კარი-კარად.
ზურმუხტისფრად აბიბინდა მდელი
და ლალების დაიკიდა თვალი,
მარგალიტიც ზედ დაედო ალაგ
და დაურჩა გული ისევ მშრალი.
გაზაფხული აიკეცავს კალთას
და მიგალობს მე ჩიტუნა სერზე,
ხან ტიტები ნაზად გამიღიმებს
მიცინიან მივიწყებულ გზებზე.

აპრილის თეთრი მანტია

აპრილის თეთრი მანტია
მშვიდად ეხება ხეებს,
ქალი ხეივანს მიჰყვება,
თრთოლვით გასცქერის მთა-ველს.

ხან ჭირვეულობს ამინდი
ია იფშენიტავს თვალებს,
ხანაც ჭიკჭიკით მერცხალი
გვამცნობს უახლეს ამბებს.

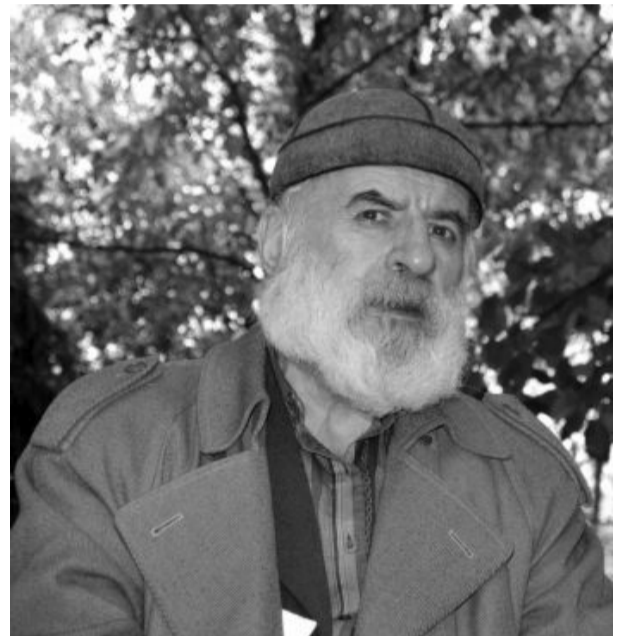
დილის სუსხი არ შემაკრთობს
ტანს ამიბურძღლავს წვეთები
და მაინც გახდა მგზნებარი
ბუნების გრძელი გეგმები.

ხან ჭირვეულობს ამინდი
ია იფშენიტავს თვალებს,
ხანაც ჭიკჭიკით მერცხალი
გვამცნობს უახლეს ამბებს.

ჩ ე მ ი მ ი ლ ო ტ კ ა . . .

პირდაპირ გეტყვით, რომ არც ერთი წამითაც არ დაფიქრებულვარ იმაზე, თუ საიდან, რომელი გაზეთიდან მინდოდა მიმელოცა ქართველი ერისთვის მისი საყვარელი შვილის - ზვიად გამსახურდიას დაბადების დღე.

ცხადია, ეს უნდა ყოფილიყო გაზეთი "განმათავისუფლებელი", რომელსაც გამოსცემს ქალბატონი ლეილა ცომიაი წლების განმავლობაში, გამოსცემს მხოლოდ ღვთის იმედით, ნაცნობ-მეგობრების დახმარებითა და უცებ გამოჩენილი შემთხვევითი კეთილი სპონსორებით.

მე შევთავაზე ქალბატონ ლეილა ცომიაის რომ დაებეჭდა ფოტო, რომელზეც გამოსახულია მთლად ნორჩი ლეილა ცომიაი თავისი ორი დიდი და დიადი თანამებრძოლის - ზვიად გამსახურდიასა და მერაბ კოსტავას გვერდით.

სამწუხაროა რომ მან ამ ფოტოს დაბეჭდვაზე თავი შეიკავა, რაც მისი თავმდაბლობისა და მორიდების მაჩვენებელია.

გილოცავთ, ქართველებო, ზვიადის დაბადების დღეს!

თუმცა უნდა ვიცოდეთ, რომ ამხელა მასშტაბისა და ასეთი ფაქიზი გულის პატრონს ღმერთი საუკუნეში ერთხელ უგზავნის ერს, მაგრამ შევთხოვოთ ზეციერს "ამ ერთხელ დაუშვი გამონაკლისი, რადგან ძალიან გვჭირდება და მალე მოგვივლინე ახალი ზვიადი და ახალი მერაბი" - თქო.

უკვე ვწერდი იმის თაობაზე, თუ საქართველოს ერთ-ერთ სოფელში ძალიან მოხუცებულმა

ბაბუამ როგორ იკითხა ზვიადზე, ვით უახლოეს ძმისშვილზე: "როგორ არის მანდ ჩემი მერცხალა ბიჭიო".

ამაშია ქართული პოლიტიკის სხვათათვის ამოუხსნელი საიდუმლო, ჩვენთვის კი ისეთი რამ, რაც თავისთავად ცხადია და ახსნას არც საჭიროებს: თან მთელი ერის ბედზე დაფიქრებული ბრძენი იყო ზვიად გამსახურდია და თან მერცხალა ბიჭადა რჩებოდა. თან აღტაცებას იწვევდა ისეთი პიროვნებებისას, როგრიც იყო დიდებული ესმა ონიანი: პოეზიის, ფერწერისა და საერთოდ ხელოვნების უმცირეს და უსათუთეს ნიუანსთა მცოდნე და თან სოფლიდან პირველად ჩამოსულ ქალიშვილში აღძრავდა სურვილს, რომ მისი კაბინეტის წინ ეცეკვა...

ბოლოს კი, ჩემი მოსალოცი სიტყვები მინდა დავამთავრო ერთი მოგონებით:

კიევში, სრეშჩატიკის მეტროსთან ვიდექი და ნაცნობს ველოდი.

უცებ ძახილი მომესმა: "ბატონო გურამ, ბატონო გურამ!"-ო მეძახდა ვიღაც. გავიხედე, უცნობი ქართველი მოდიოდა ჩემკენ. მოვიდა, გადამხვია და პირდაპირ ამით დაიწყო: "იმითომ მიყვარს ზვიადი, რომ მუდამ, ყოველ წამს ვგრძნობდი, რომ ზრუნავდა ჩემზე, ერთ-ერთ ქართველზე გოჩა ლუდუნიშვილზე".

მერე მიაბზო, რომ იმერელი იყო და 1991 წელს მას ისევე, როგორც მრავალ იმერელსა და რაჭველს სახლი დაუნგრია ძლიერმა მიწისძვრამ.

გოჩას სახლის აღდგენას 40 000 მანეთი სჭირდებოდა თურმე. "მე კი ამდენი კაპიციკ არა მქონდაო".

ფაქტი ისაა, რომ დარჩენილ რამდენიმე თვეში ზვიად გამსახურდიას ხელისუფლებამ აღადგინა დანგრეული სახლების 70 პროცენტი (თან ოპოზიციის ხრიკებსა და ცილისწამებებს ებრძოდა).

ყველა სხვა ხელისუფლება, რაც კი საქართველოში ყოფილა, ორ სახლსაც არ აღადგენდა, რადგან საბაზრო ფასი დიდიად და ყველამ თავის თავს უნდა მოუაროსო.

აი, ესა აქვს სანატრებელი ახლა საქართველოს, რომ ქართველი ხალხი და მისი ხელისუფლება ერთად იყოს ჭირშიც და ლხინშიც.

სწორედ ამას ეწოდება ეროვნული ხელისუფლება.

და მეც ზვიად განმათავისუფლებელისა და ერზე მზრუნველის დაბადების დღეს ეს მინდა გისურვოთ:

დაგბრუნებოდეთ ეროვნული ხელისუფლება, ქართველებო!

გურამ ვტრიაშვილი

სომხეთი, კვლავ არასაიმიდო მეზობლად რჩება...

"16-მა ქვეყანამ აფხაზეთისა და ცხინვალის რეგიონებში დევნილთა დაბრუნებას მხარი არ დაუჭირა" 2014 წლის 27 მარტს გაეროს გენერალურმა ასამბლეამ მიიღო რეზოლუცია საქართველოს აფხაზეთისა და ცხინვალის რეგიონებში დევნილთა დაბრუნების მხარდასაჭერად. 63 მომხრე, 16 წინააღმდეგ. მოწინააღმდეგე ქვეყნების სია :

1) რუსეთი 2) ვენესუელა 3) ნიკარაგუა 4) ნაურუ 5) ბელორუსი 6) სერბეთი 7) კუბა 8) სომხეთი 9) სირია 10) ვიეტ-ნამი 11) ჩრდილოეთ კორეა 12) ლაოსი 13) სუდანი 14) ბირმა 15) შრი-ლანკა 16) ზიმბაბვე."

წყარო: <http://www.tzona.org>

საქართველო და კავკასიის ხალხები

საქართველო ყოველთვის იყო კავკასიის ხალხთა პოლიტიკური აქტივობის ყამს იმედის წყარო. 1930 წლის გაზაფხულზე დაღესტანში აჯანყება დაიწყო. დიდოელი ხალხი უკმაყოფილო იყო რუსეთის შემადგენლობაში ყოფნის პირობებში მისი კულტურული და მატერიალური განვითარების მდგომარეობით, რასაც თანდაერთო კოლექტივიზაციის ფორსირებული ტემპები. ძალზედ საყურადღებოა 1930 წლის 7 აპრილს მახაჩყალიდან მოსკოვში გაგზავნილი მკაცრად საიდუმლო შიფროტელეგრამა, რომელსაც ხელს აწერენ საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) დაღესტნის საოლქო კომიტეტის მდივანი ა. ი. მურავიოვი და დაღესტნის ასსრ სახალხო კომისართა საბჭოს თავმჯდომარე ი. ვ. კორკმასოვი. მასში აღნიშნულია: „აჯანყებულებმა თბილისში გაგზავნეს დელეგაცია, რათა მოილაპარაკონ დიდოეთის საქართველოსთან შეერთებაზე“. იმჟამად საქართველოს სსრ ხელმძღვანელები იყვნენ საქართველოს კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცკ-ის პირველი მდივანი მიხა კახიანი, საქართველოს სსრ სახალხო კომისართა საბჭოს თავმჯდომარე ფილიპე მახარაძე და საქართველოს სსრ საბჭოების ცენტრალური აღმასრულებელი კომიტეტის თავმჯდომარე მიხა ცხაკაია. დიდოელი აჯანყებულები ქართველ ბოლშევიკებთან როგორ მოილაპარაკებდნენ დიდოეთის საქართველოსთან მიერთებაზე, მაგრამ თავად ფაქტი დიდოეთში აჯანყებისა და მისი საქართველოსთან შეერთების სურვილისა, ნათლად ადასტურებს თუ რაოდენ დიდი იყო ყოველთვის მათი იმედი საქართველოსი.

ვლადიმერ პუტინის ამხანაგები

რუსეთის ფედერაციის კანონმდებლობამ არც თუ დიდი ხნის წინ აკრძალა არასრულწლოვანთა შორის ჰომოსექსუალიზმის პროპაგანდა. ამ აქტის მიღების შემდეგ რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი „ცისფერი მაფიის“ მიერ №1 „ჰომოფობად“ იქნა გამოცხადებული. ვლადიმერ ვლადიმერის ძეს ამ „ტიტულმა“ მოსვენება დაუკარგა და გადაწყვიტა „ცისფერი მაფიისთვის“ ეჩვენებინა, რომ არც მთლად ისეა საქმე, არამედ ისიც ტოლერანტულია ჰომოსექსუალიზმის მიმართ. სოჭში დაგეგმილი ზამთრის ოლიმპიადის დროს „ცისფერი მაფიის“ მხრიდან მომდინარე საფრთხის გასაწვანებლად, ვლადიმერ პუტინმა გაზეთ „Комсомольская Правда“-ში (2014 წლის 24-30 იანვარი №4) განაცხადა: „მსოფლიოს ერთ მესამედზე მეტი სახელმწიფოებისაგან განსხვავებით რუსეთში არ არის სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობა არატრადიციული სექსუალური ორიენტაციისთვის...“

ჩემთვის სულერთია რა სექსუალური ორიენტაციისაა ადამიანი. ზოგიერთ მათგანს მე ვიცნობ და მათთან აბსოლიტურად ნორმალური, მე ვიტყვოდი კიდევ ამხანაგური ურთიერთობაც კი მაქვს“.

ეს სიტყვები ადასტურებს თუ რაოდენ გრძელი და მსახვრალი საცეცები აქვს „ცისფერ მაფიას“. ბირთვული სახელმწიფოს მეთაურის იძულება საჯაროდ განაცხადოს, რომ მას ჰომოსექსუალისტი ამხანაგები ჰყავს, ნათლად ადასტურებს თუ რაოდენ ღრმად ეშელონირებული და გავლენიანია „ცისფერი მაფია“, რომელსაც აგრესორი და ოკუპანტი რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტი შეუძლია უგვანო პირფერად აქციოს. „მორწმუნის“ ნილაბი ველარ დაფარავს შეშინებული და დამცირებული ვლადიმერ ვლადიმერის ძის სახეს. მისი ბაქიბუქი რუსი ხალხის კულტურული ტრადიციების დაცვაზე გაცამტვერებულია. ვლადიმერ პუტინის ამხანაგები მის ნამდვილ სახეს წარმოაჩენენ.

დავით არაბიძე

წმ. ღირსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის საფლავის გახსნა და ლუსკუძით თბილისის სამების საკათედრო ტაძარში გადმობრძანება

22 თებერვალს, შაბათს გაიხსნა მცხეთის სამთავროს მონასტრის ეზოში დაკრძალული წმ. ღირსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის საფლავი და მისი წმინდა ნაწილები ჩავენებულ იქნა მისთვის საგანგებოდ განმზადებულ ჩუქურთმოვან ლუსკუძაში, რის შემდეგაც იგი სვეტიცხოველში გადააბრძანეს. წმინდა ცერემონიალს ამ დღეს დაესწრო ასეულათასობით მართლმადიდებელი, რომლებიც ჩამოსული იყვნენ სრულიად საქართველოდან. საპატრიარქოს გადაწყვეტილებით მამა გაბრიელის წმინდა ლუსკუძა 24 თებერვალს გადმობრძანებულ იქნა თბილისის სამების საკათედრო ტაძარში და თავდაპირველი გადაწყვეტილებით იგი 3 მარტამდე უნდა დარჩენილიყო სამებაში, მაგრამ ვინაიდან მომლოცველების ნაკადი, თვით 24-საათიან ღია კარების განმავლობაშიც არ წყდებოდა სამების ტაძართან, საპატრიარქომ შეცვალა წინასწარ განსაზღვრული დრო, რითაც განმუხტა დაძაბულობა მომლოცველებში.

„ვითვალისწინებთ რა ხალხის უდიდეს სურვილს მამა გაბრიელის ნეშტთან მიახლებისა და კიდევ იმ მდგომარეობას, რომ მრევლი რამდენიმე საათის რიგში დგომის შემდეგაც ვერ ახერხებს ეკლესიაში შესვლას, საპატრიარქომ მიიღო გადაწყვეტილება, ღირსი მამა გაბრიელ სალოსი (ურგებაძე) კიდევ რამდენიმე კვირით დატოვოს დასვენებული სამების საკათედრო ტაძარში, რათა ხალხს თავისუფლად მისვლის შესაძლებლობა ჰქონდეს“, - ნათქვამი იყო საპატრიარქოს განცხადებაში (27 თებერვალი, 2014).

ამავე დღეს გავრცელდა საპატრიარქოს მეორე განცხადებაც:

ვითვალისწინებთ რა, შეზღუდული შესაძლებლობების მქონე ადამიანების დიდ სურვილს წმინდანთან მიახლებისა, მათთვის ხუთშაბათს, 27 თებერვალს, 12 საათიდან 17 საათამდე საგანგებოდ გადახდილი იქნება საჯანმრთელო პარაკლისები და დაილოცებიან მომსვენდნი. თუმცა, რა თქმა უნდა, მათ სხვა დროსაც შეეძლება ტაძარში მობრძანება.

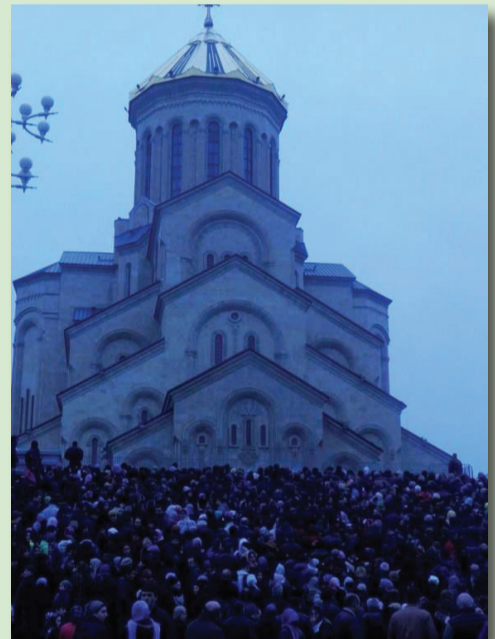
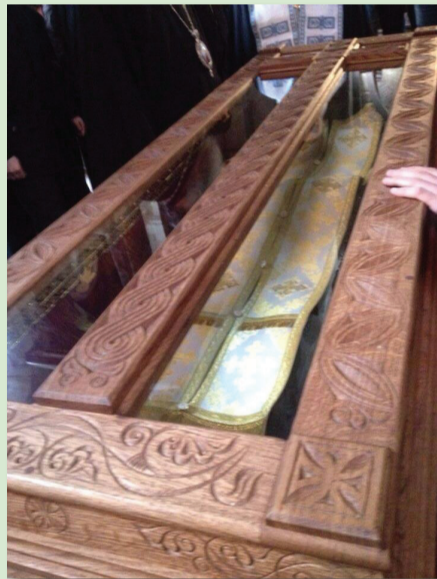
მამა გაბრიელმა მრავალი სასწაული აღასრულა და ღვთის მადლით კვლავაც ბევრს აღასრულებს. მისი ლოცვა და ღვთის წინაშე მეოხება შეენიოს სრულიად საქართველოს. **27 თებერვალი.**

ქართველი წმინდანის ღირსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის წმინდა ნაწილები ამ ერთი თვის განმავლობაში მოილოცეს ორ მილიონზე მეტმა ადამიანმა, მათ შორის, საქართველოში მცხოვრებმა არამართლმადიდებლებმაც და ჩამოსულმა უცხოელებმაც.

„მამა გაბრიელის სხეულის წმინდა ნაწილები სამების საკათედრო ტაძარში 20 აპრილამდე დარჩება. ამის შესახებ საპატრიარქოს მიერ გავრცელებულ განცხადებაშია აღნიშნული.

როგორც საპატრიარქოში აცხადებენ, წმინდის ნაწილებს, რომელიც სამების ტაძარშია დაბრძანებული, დღე-ღამეში 70 ათასამდე ადამიანი მოილოცავს, სწორედ ამის გამო მიიღო კათალიკოს პატრიარქმა გადაწყვეტილება, რომ წმინდა მამის სხეულის ნაწილები ტაძარში აღდგომამდე დარჩება“. <http://newposts.ge/?l=G&id=34497>

ქვემოთ ვაქვეყნებთ სამების ტაძართან მომლოცველთა სიმრავლის ამსახველ ფოტოებსაც დღე-ღამის განმავლობაში.

დაბეჭდილ წერილებში მოყვანილ ფაქტების სიზუსტეზე პასუხისმგებლები არიან ავტორები.

რედაქტორი ლეილა ცომაია
საკონტაქტო ტელეფონი: 92 36 55

გაზეთი გამოდის შემოწირულობებით
ვებგვერდი: <http://ganmatavisuflebeli.webs.com>
ელ.ფოსტა: ganmatavisuflebeli@yahoo.com